

Rukous, suunnittelu ja toiminta Neh. 2:1-20

1. Kuningas Artahsastan kahdentenkymmentenä hallitusvuotena niisan-kuussa, kun viini oli kuninkaan edessä, minä otin viinin ja annoin sen hänelle. Kun en ollut koskaan aikaisemmin ollut **murheellinen** hänen edessään,

2. kuningas kysyi minulta: "Miksi kasvosi ovat murheelliset? Et kai ole sairas? Sinulla on varmaan jokin sydämen suru!" Silloin minä **pelästyin** kovin,

3. mutta sanoin kuninkaalle: "Eläköön kuningas ikuisesti! Kuinka kasvoni eivät näyttäisi murheellisilta, kun kaupunki, jossa isieni haudat ovat, on raunioina ja sen portit on poltettu?"

4. Kuningas sanoi minulle: "**Mitä sinä siis pyydät?**" Minä **rukoilin taivaan Jumalaa**

5. ja vastasin kuninkaalle: "Jos kuninkaalle sopii ja palvelijasi on saanut suosion sinun edessäsi, niin **lähetä minut Juudaan rakentamaan uudelleen kaupunkia**, jossa isieni haudat ovat."

6. Kuningas kysyi minulta kuningattaren istuessa hänen vieressään: "Kuinka kauan matkasi kestäisi? Milloin voisit palata?" Kuningas siis näki hyväksi lähettää minut, ja minä ilmoitin hänelle arvioimani ajan.

7. Sanoin vielä kuninkaalle: "Jos kuningas hyväksi näkee, annettakoon mukaani kirjeet Eufratvirran tuolla puolella toimiville käskynhaltijoille, että he sallisivat minun kulkea perille Juudeaan asti.

8. Samoin annettakoon mukaani kirje kuninkaan metsän vartijalle Aasafille, että hän antaisi minulle hirssiä temppelin linnoituksen porttien kattamista varten sekä kaupungin muuria ja sitä taloa varten, johon menen asumaan." **Kuningas antoi** ne minulle, **koska Jumalani hyvä käsi oli minun päälläni**.

9. Saavuttuani käskynhaltijoiden luo Eufratvirran toiselle puolelle minä annoin heille kuninkaan kirjeet. Kuningas oli lähettänyt minun kanssani myös ratsumiehiä päällikköineen.

10. Mutta kun hooronilainen **Sanballat** ja ammonilainen virkamies **Tobia** kuulivat tästä, he **pahastuivat** kovin siitä, että oli tullut joku, joka tahtoi toimia israelilaisten parhaaksi.

11. Kun olin saapunut Jerusalemiin ja ollut siellä kolme päivää,

12. minä nousin **yöllä** muutamien miesten kanssa. **En ollut ilmoittanut kenellekään, mitä Jumalani oli pannut sydämelleni ja määrännyt tehtäväksi Jerusalemin hyväksi.** Minulla ei ollut mukanaani muita juhtia kuin se, jolla ratsastin.

13. Minä lähdin yöllä Laaksoportista Lohikäärmelehteelle ja Lantaportille päin ja **tarkastelin Jerusalemin hajotettuja muureja ja sen poltettuja portteja.**

14. Kuljin eteenpäin Lähdeportille ja Kuninkaanlammikolle, mutta juhalla, jonka selässä istuin, ei ollut siellä tilaa päästä eteenpäin.

15. Niinpä ratsastin yöllä ylös laakson kautta ja tarkastelin muuria. Sitten palasin Laaksoportin kautta takaisin kaupunkiin.

16. Johtomiehet eivät tienneet, missä olin käynyt ja mitä olin tehnyt, sillä en ollut kertonut vielä mitään juutalaisille, en papeille, ylimyksille, johtomiehille enkä muillekaan, jotka tulisivat olemaan mukana työssä.

17. Mutta nyt minä sanoin heille: "**Te näette, missä kurjuudessa me olemme, kun Jerusalemin on raunioina ja sen portit on poltettu. Ryhtykäämme siis rakentamaan Jerusalemin muuria, ettemme enää olisi häväistyksen alaisina.**"

18. **Kerroin** heille myös, **kuinka Jumalani hyvä käsi oli ollut minun päälläni** ja mitä kuningas oli minulle sanonut. Silloin miehet sanoivat: "Nouskaamme ja alkakaamme rakentaa." Ja he **saivat rohkeuden** käydä käsiksi tähän hyvään työhön.

19. Mutta kun hooronilainen Sanballat ja ammonilainen virkamies Tobia sekä arabialainen Gesem saivat kuulla tästä, he **pilkkasivat** meitä ja sanoivat meille halveksien: "Mitä te oikein teette? Kapinoitteko te kuningasta vastaan?"

20. Minä vastasin heille: "**Taivaan Jumala antaa meille menestystä**, ja me, hänen palvelijansa, ryhdymme rakentamaan. Teillä sen sijaan ei ole mitään osuutta eikä oikeutta Jerusalemiin, eikä teistä jää tänne muistoa."

Rukous, suunnittelu ja toiminta

Millä tavalla sinun on tapa suunnitella tulevia tehtäviäsi? Miten rukous liittyy suunnitteluun? Millä tavalla työyhteisössäsi tai seurakunnassasi motivoit toisia yhteisissä tehtävissä? Millaisten ihmisten kanssa uskova seurakunta voi tehdä yhteistyötä ja millaisten kanssa ei? Näihin kysymyksiin antaa valoa tämänkertainen tekstimme Nehemian kirjasta.

Muutosvastarinta ja sen voittaminen

Osallistuin kansainväliseen kristilliseen johtajuuskoulutusseminaariin Shanghaissa. Siitä jäi mieleeni soimaan eräs ohje, jota korostettiin: Jos haluat organisaatiossasi, seurakunnassasi, työyhteisössäsi jonkin muutoksen parempaan, niin tulet kohtaamaan voimakkaan muutosvastarinnan. Vaikka yhteisössäsi olisikin avoimia hiertäviä ongelmia tai piilossa olevia hidasteita työlle, kun ihmiset ovat tottuneet niihin, he kestävät niitä yllättävän pitkään ja kokevat muutoksen hyvään suuntaan, ongelmien noston pöydälle ja niiden ratkaisemisen uhkaavana asiana. Uusi koetaan yleensä jollain lailla pelottavana, koska muutos voi aiheuttaa myös epäonnistumista. Siksi monet hyvää tarkoittavat aloitteet ja suunnitelmat eivät onnistu tuon muutosvastarinnan vuoksi.

Siksi johtajalle ei riitä, että hän maalaa yhteisön jäsenien eteen hyvän suunnitelman ja tien sen toteuttamiseksi. Sen lisäksi omille joukoille tulee perusteellisesti osoittaa, kuinka huono on nykytila. Vasta sitten kun vallitsevan tilanteen todelliset ongelmat ja niiden aiheuttamat haitat on kunnolla sisäistetty, muutosvastarinta kyetään murtaamaan. Samalla tietenkin tarvitaan käytännöllistä rohkaisua ja hyvin valmisteltu suunnitelma uudistusten eteenpäin viemiseen ja loppuun saattamiseen.

Hyvästä motivoinnista ja suunnittelusta huolimatta uudistusten läpiviemisen matkanvarrella kohdataan usein yllättäviä käännteitä ja vastustusta, johon ei ole varauduttu. Moni uudistus jääkin siksi puolitiehen ja tuloksena voi jopa olla alkutilaa huonompi lopputulos. Siksi johtajalta vaaditaan sinnikkyyttä ja lujaa tahtoa viedä muutosprosessi päätökseen. Ei saa antaa periksi vaikeuksien tullen. Johtajan esimerkki on silloin erityisen tärkeä, jotta muut seuraisivat perässä.

Vaikka nämä periaatteet soveltuvat mihin tahansa yhteisöön, Nehemia toimi juuri sillä tavalla, jota moderni johtajakoulutus korostaa sillä ratkaisevalla erolla, että hän tiesi, että hän otti ohjeensa Jumalalta ja luotti Jumalan voimavaroihin. Hän tiesi myös, että syvimmiltään vastustus ei johtunut maahan lyödyltä kansalta eikä sen vihollisilta, vaan Sielunviholliselta, jonka päämääränä oli yrittää tuhota Jumalan valittu kansa, jottei siitä nousisi Messiasta murskaamaan sen päin. Johtajan rukouselämä, jossa hän etsii Jumalan johdatusta ja Herran voimaa, on kristillisen johtajan avain ase.

Rukous ja toiminta

Nehemian toimenpiteet olivat mitä käytännöllisimpiä. Rukous on aina käytännöllistä, sillä se ulottuu ja tarttuu todellisiin ja viimeisiin voimiin. Samalla se vaatii aina toimintaa, joka on sopusoinnussa tavoitellun ja pyydetyn kanssa. Anottuaan apua Jumalalta Nehemia puhui sopivan tilaisuuden tullen asiansa kuninkaalle täysin rehellisesti ja avoimesti.

Nehemian suru Jerusalemin ja kansan tilasta oli niin todellinen, ettei hän kyennyt salaamaan sitä kuninkaankaan edessä. Aluksi hän pelästyi, kun kuningas alkoi kysellä hänen murheensa syytä, mutta koska hän oli lähtenyt liikkeelle Herran edestä rukouskammioista, hän voitti pelkonsa ja kertoi avoimesti murheensa syyn ja pyysi kuninkaalta päästä lähtemään auttamaan veljiään. Hänen pyyntönsä suostuttiin ja hän lähti Jerusalemiin.

Kaikissa pyrkimyksissämme rukous on ensimmäistä ja tärkeintä toimintaa. Mutta muutakin tarvitaan. Jumala odottaa meidän yhteistyötämme, työtoveruuttamme. Hän halusi koskettaa kuninkaan sydäntä, mutta Nehemian täytyi myös puhua kuninkaalle. Jumala toimii kanssamme täyttääksemme sen, mitä pyydämme Häneltä, kun toimimme käyttäen Pyhän Hengen valaisemaa järkeämme.

Kun me haluamme jonkun tulevan uskoon, ensimmäinen ja tärkein asia on rukoilla paljon tuon henkilön puolesta. Mutta sen lisäksi meidän tulee avata suomme sopivalla hetkellä ja kertoa hänelle pelastuksen tie, evankeliumi Jeesuksesta, joka valmisti meille tien Jumalan yhteyteen kuolemalla ristillä meidän syntiemme sovitukseksi ja voittamalla kuoleman riemullisella ylösnousemuksellaan. Rukousvalmistelun yhteydessä meidän kannattaa tarkasti miettiä, mitä puhumme hänelle ja miten.

Toiminnan mies Nehemia järjesti tarvikkeiden saannin, hankki kulkuluvat, teki etukäteissuunnitelmat, pani joukot töihin ja jakoi valtavan urakan käytännöllisiin osasuorituksiin. Harras rukoileva Nehemia olikin muuttunut tehokkaaksi, liikkeellä olevaksi johtajaksi. Tavoitteiden saavuttamiseksi oli järjestäytyttävä.

Järjestys on raamatullista, se on tarpeen voimavarojen tehokkaaseen käyttöön. Organisointi ei luo elämää, mutta elämä on organisoitava, jotta se voisi toteuttaa päämääräänsä. Jumala on järjestyksen Jumala. Luomakunta on ihmeellisesti järjestetty ja Pyhä Henki haluaa, että Hänen synnyttämänsä työ tapahtuu hyvässä järjestyksessä seurakunnassa ja arkielämässämme.

Jotkut meistä ovat huolimattomia ja hutiloivia arjen kuvioissa. Järjestelmällisyys, suunnitelmallisuus ja huolellisuus ovat kuitenkin asioita, joissa Herra haluaa meitä kasvat-
taa. Ne kuuluvat pyhitykseen. Jos olemme uskollisia vähässä, saamme sitten vastuuta myös suuremmissa asioissa. Suunnitelmallisuus ei ole ristiriidassa luovuuden kanssa. Jumala, joka on suurenmoinen Luoja, on samalla myös universumin järjestyksen ylläpitäjä. Herra haluaa myös meidän tunnemaailmaamme ja toimintaamme järjestystä, ei rajoittaakseen vapautta, vaan juuri sitä varten, että ne lahjat, jotka Hän on meille antanut, voisivat vapaasti ja tehokkaasti toimia.

Suhde ei-uskoviin

Jumalan valtakunnan työssä joudutaan enemmän tai myöhemmin tilanteisiin, joissa asioidaan ei-kristittyjen viranomaisten kanssa, eikä ole suinkaan itsestään selvää, että pyyntöihimme aina suostutaan. Mutta on tärkeä muistaa, että yksikään virkamies ei voi sanoa ei, jos Jumala sanoo kyllä. Siksi meidän tulee joka tilanteessa huokaista rukouksemme Herran puoleen samalla kun pyrimme luomaan luottamussuhteet myös ei-kristittyihin. Mutta esittäessään pyyntönsä kuninkaalle Nehemia kykeni vastaamaan kaikkiin esitettyihin kysymyksiin, sillä hän oli suunnitellut asiat valmiiksi.

Joillakin uskovilla on sellainen käsitys, että seurakunnan ei tule ottaa mitään apua vastaan uskosta osattomilta. Tässä ajatuksessa on sikäli vinha perä, että siinä vaiheessa, kun seurakunta alkaa olla taloudellisesti riippuvainen ei-kristityiltä saatavilta avustuksilta, se joutuu helposti salakavalasti ja joskus hyvinkin selkeästi maailman talutusnuoraan. Siksi Johannes toteaa kirjeessään:

*Rakkaani, sinä toimit uskollisesti kaikessa, mitä teet veljien, vieläpä vieraidenkin hyväksi. He ovat seurakunnan edessä todistaneet sinun rakkaudestasi. Teet hyvin, kun varustat heidät matkalle, niin kuin Jumalan edessä on arvollista. Hänen nimensä tähden he ovat matkalle lähteneet **eivätkä ota pakanoilta mitään**. Meidän velvollisuutemme on siis ottaa sellaiset vastaan, jotta me yhdessä työskentelisimme totuuden hyväksi. (3. Joh. 5-8)*

Mutta toisaalta Nehemian kirja osoittaa selkeästi, että apu ja valtuutus Jerusalemin muurien rakentamiseen saatiin merkittävältä osalta myös kuninkaalta. Suomen kansalaisina meillä on oikeus odottaa valtioltamme suojelua ja vapautta Herran sanan julistamiseen. Mutta jos syystä tai toisesta sitä emme saa, tehtävämme on joka tapauksessa jatkaa evankeliumin julistusta.

Valtiollisen suojelun pyytäminen voi olla kaksiteräinen miekka. Nehemia pyysi sitä ja sai sitä rukousvastauksena ja siis Jumalan johdatuksena. Vähän aikaisemmin kun pappi Esra johti kuninkaalta luvan saaneena joukkoa paluumuuttajia Jerusalemiin, hän kirjoitti:

Siellä Ahavajoella minä kuulutin paaston ja kehotin kaikkia nöyrytymään Jumalamme edessä ja anomaan häneltä suotuisaa matkaa itsellemme, vaimoillemme, lapsillemme ja kaikelle omaisuudellemme. Minua näet hävetti pyytää kuninkaalta sotaväkeä ja ratsumiehiä puolustamaan meitä vihollisia vastaan matkalla, koska olimme sanoneet kuninkaalle: "Meidän Jumalamme hyvä käsi on kaikkien niiden yllä, jotka etsivät häntä, mutta hänen voimansa ja vihansa on kaikkia niitä vastaan, jotka hylkäävät hänet." Niin me paastosimme ja anoimme tätä Jumalaltamme, ja hän kuuli meidän rukouksemme. (Esra 8:21-23)

Jos seurakunta panee luottamuksensa tämän maailman voimiin eikä Jumalaan, se joutuu harhateille ja menettää vapautensa Herrassa julistaa kokonaista evankeliumia.

Joskus riippuvuus maailmasta voi salakavalasti ohjata uskovia. Esimerkiksi Suomen valtio on pitkään tukenut lähetysjärjestöjen kehitysaputoimintaa kehitysmaissa. Sen tuen avulla on saatu merkittävää apua köyhyyden ja monien sosiaalisten ongelmien poistamiseksi. Koska valtio edellyttää, että kehitysyhteistyön olevan arvoriippumaton, siihen ei voi suoraan liittää evankeliumin julistusta niin kuin kristillisessä rakkautenpalvelussa, diakoniassa. Lähetystyöntekijät saavat muissa yhteyksissä tuki jakaa uskoaan, mutta kehitysyhteistyö vie heiltä helposti ajan evankeliumin julistamiselta.

Suunnittelu

Suunnittelun tulee sisältää vaikeuksien ennakoitua ja niiden tuomista Jumalan eteen. Mutta ratkaisevinta siinä on se, että se ei ole meidän oma suunnitelmamme, vaan että rukoillen saamme sen Jumalalta. Elleivät tavoitteemme ole Jumalan tahdon mukaisia, mitä hyötyä niiden saavuttamisesta lopulta on. Rukoillen suunnittelu ei tapahdu hetkessä, se vaatii aikaa. Se edellyttää syntien tunnustamista ja sitä, että annamme Pyhälle Hengelle aikaa avartaa omia näkökulmiamme. Nehemian neljän kuukauden rukousvalmistelu oli hyvä sijoitus. Kuningas myöntyy kaikkiin pyyntöihin, Jumalan käsi on Nehemia yllä, koska Nehemia seurasi Jumalan suunnitelmaa.

Ellei Nehemia olisi rukousvalmistelunsa aikana tehnyt selkeää suunnitelmaa siitä, mitä Jerusalemin muurin rakentamiseksi vaaditaan, ei hän olisi voinut heti vastata kuninkaalle, kuinka kauan aikaa tarvitaan, mitä materiaaleja, kuinka paljon taloudellista panosta ja millaisia kulkulupia ja kirjeitä tarvittiin. Asioiden rukoillen tapahtuva suunnittelu ei ole ajan hukkaan käyttöä vaan aivan välttämätön osa työtämme Jumalan valtakunnassa ja arkisessa työssämme.

Evankeliumin työkään ei tee tässä poikkeusta. Siinä ei riitä, että innostumme evankelioimaan uskosta osattomia. Meidän tulee myös suunnitella, miten työ kannattaa tehdä, että se kantaisi pysyvän hedelmän. Hedelmän kantamiseen tarvitaan maaperän muokkausta, järjestelmällistä kylvämistä, kastelua ja aikanaan sadon korjuuta. Herran työ vaatii pitkäjännitteisyyttä, kärsivällisyyttä ja suunnitelmallista työtä.

Tilanteen kartoitus

Jerusalemiin päästyään Nehemia suoritti kiertokäynnin muureilla arvioidakseen tuhon laajuuden. Muurin rakentaminen sisälsi sekä teknisiä että inhimillisiä kysymyksiä. Jumalan edessä hiljentyminen ei tarkoita sitä, ettei hänen olisi tarvinnut hankkia yksityiskohtaista ensikäden tietoa. Hänen oli itse nähtävä tilanne. Uskon tarve lisääntyy, kun tieto ongelmista kasvaa, mutta uskossa vaeltaminen merkitsee sitä, että ongelmien ratkaisut etsitään Jumalalta.

Nehemian tarkastusmatka muureille tapahtui yöllä salaa. Tehtävien valmisteluun saattaa kuulua vaiheita, jotka tapahtuvat muiden silmien tavoittamattomissa. On suunnitelmia, joiden liian aikainen "vuotaminen" julkisuuteen tuhoaa ne, koska suunnitelmat eivät ole vielä kypsät eikä niiden ihmisten sydämiä, joita suunnitelma koskee ole vielä ehditty valmistaa niille. Hengelliseen johtajuuteen kuuluu siksi myös näkymättömän ja luottamuksellisen työn vaihe.

Läpinäkyvyys ja salainen valmistelu

Tänä aikana korostetaan hyvin vahvasti läpinäkyvyyttä ja avoimuutta, mikä sinänsä on tärkeitä. Esimerkiksi seurakunnan taloudenhoidon tulee olla avointa, niin että kuka tahansa voi sen tarvittaessa tarkistaa. Seurakunnan rahan käyttö on osa evankeliumin julistusta. Kun tämä maailma pitää rahaa epäjumalanaan, se ei mistään niin ilahdu kuin siitä, että seurakunnan keskuudesta löytyy epäselvyyttä rahan käytöstä. Mutta saman aikaisesti on pidettävä mielessä, että seurakunnan johtoon pitää voida luottaa silloinkin, kun asioita ei voida käsitellä julkisuudessa. Kysymys ei rajoitu ainoastaan sielunhoidollisiin salaisuuksiin vaan myös henkilöihin kohdistuviin päätöksiin ja niin kuin Nehemian kohdalla puolivalmiisiin suunnitelmiin. Jumalan tahto ei ole, että "lähdemme soitellen sotimaan". Vasta hyvin suunniteltu ja valmisteltu on sellaista, johon seurakunta voidaan motivoida yhdestä sydäimestä yhtyä osallistumaan. Asia koskee yhtä hyvin rakentamista kuin evankeliointia tai uusien seurakuntien perustamista. Huonosti suunniteltu jakaa helposti Herran omia.

Tärkeitä on tässä yhteydessä huomata, että vaikka Nehemia oli vahva maallikkojohtaja ja vaikka hän teki suunnitelmansa ensin yksin Jumalalta saamansa johdatuksen varassa, hän ei ollut individualisti, joka olisi muista riippumatta lähtenyt härkäpäisesti toteuttamaan suunnitelmiaan. Kun riittävä informaatio ja suunnitelmat oli tehty, hän jatkoi ne ensin kansan johtajien kanssa ja saatuaan heidät omalle eli Jumalan puolelle, hän sai tavoitteen leviämään koko kansalle. Johtajalla on tavattoman suuri merkitys ja vastuu tässä prosessissa. Jos hommat menevät pieleen, johtaja joutuu vastuuseen.

Samaistuminen ja rohkaisu

Taisteluhenki Jerusalemin asukkaiden keskuudessa oli vahvasti pakkasen puolella. Masentuneisuus ja toivottomuus vallitsivat. Nehemia oli tämän motivointiongelman edessä realisti. Hän oli oppinut kokemuksesta, miten ihmiset reagoivat eri asioihin. Hän puhuu johtomiehille, papeille ja muille juutalaisille avoimesti, jumalaapelkäävästi, viisaasti, yksinkertaisesti ja suorasti. Nehemian motivointipuhe sisälsi kokonaisvaltaisen samaistumisen asukkaisiin, tilanteen vakavuuden osoittamisen, eritellyn vetoomuksen ja henkilökohtaisen todistuksen.

Motivointipuheensa johtajille hän aloitti osoittamalla, kuinka surkea juutalaisten tila oli, vaikka Jumala olikin palauttanut heitä karkotuksesta takaisin Jerusalemiin. Hän ei vain samaistunut heidän kurjuuteensa, vaan myös kertoi myös aivan rehellisesti, mikä tilanne oli: *Jerusalem on raunioina ja sen portit on poltettu*. Suuressa innossamme viettä evankeliumi kaikille meidän vaaramme on aliarvioita sitä todellista vastustusta ja niitä aitoja vaikeuksia, jotka työhön sisältyvät. Sellainen motivointi, joka toteaa jokai-

sen kysymyksen kohdalla, että ”kyllä se siitä”, on lähellä itsepetosta. Eikä sellaisella johtaja saa joukkoja seuraamaan, sillä muut kyllä näkevät ja tietävät ongelmakohdat. Kuuluisassa puheessaan Englannin pääministeri motivoi sodan keskelle joutunutta kansaansa lupaamalla ”verta ja kyyneleitä”. Hän ei vähätellyt vastustajaa, mutta sai puheellaan kansansa tuen.

Nehemia samaistui Jerusalemin asukkaisiin pitämällä itseään yhtenä heistä eikä yrittänytkään esiintyä jonkinmoisena ulkopuolisena hyväntahtoisena avustajana. Hän paljasti ryhtyvänsä itse töihin muurin rakentamiseksi. Hän halusi esimerkillään kutsua muut mukaan työhön.

Ryhtykäämme siis rakentamaan Jerusalemin muuria, ettemme enää olisi häväistyksen alaisina.” Nehemia ei siis sanonut, että ”ryhtykää rakentamaan” vaikka hän juuri maaherran nimityksen saaneena olisi voinut tietenkään kätkeä kansaa työhön. Hän itse ilmoittautui omakätisesti osallistuvansa työhön. Hän tiesi millainen on esimerkin voima. Mutta tärkeä osa motivointia oli viittaus ”häväistyksen alla” olemiseen. Ilmaisulla hän ei tarkoittanut pelkästään sitä, että ympäröivät pakanat pilkkasivat ja vähättelivät ja syrjivät heitä ja käyttivät usein myös väkivaltaa heitä kohtaan. Syvimmiltään oli kysymys siitä, että heidän surkea tilansa oli myös mitä suurinta häväistystä Jumalan nimelle.

Pääsemme vapaaksi häpeästä, jonka syntiemme tähden ansaitsemme, vain sillä, että Jumala saa kunnian siitä täydellisestä pelastuksesta, jonka Hän on meille hankkinut Poikansa Jeesuksen Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen voitossa. Siksi myös meille on tärkeää, että Jumalan nimi ei tule häväistyksi vaelluksemme vuoksi.

Vaarojen näkeminen

Nehemia tajusi tilanteen vakavuuden ja vaarat. Vaikeuksien vähättelystä ei koidu mitään hyvää. Kun asiat on kunnolla valmisteltu, työhön osallistujien on saatava tietää, mitä johtajakin tietää.

Informaation jakaminen on rakkautta. Tiedämme erittäin hyvin, miten loukkaavaa on se, kun meiltä pimitetään sellainen tieto, joka kuuluisi meillekin. Siksi tiedon jakaminen on tärkeä osa rakkauden osoittamista. Samalla on kuitenkin muistettava, että on paljon sellaista tietoa, joka ei meille kuulu eikä meidän tule sitä myöskään udella. Muistatte, mitä Jeesus vastasi Pietarille, kun hän uteli Johanneksen asioita: *”Vaikka minä tahtoisin hänen jäävän tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinulle kuuluu? Seuraa sinä minua!”*

Toimintaa ei estä vaikeuksien näkeminen, vaan se ettei nähdä voimavaroja. Johtaja, joka on valmis etenemään vaikeuksista huolimatta, on itsessään jo merkittävä voimavara. Johtajuus on inhimillinen asia. Ihmiset eivät seuraa parhaitakaan ohjelmia tai hienoimpiakaan tunnuslauseita, vaan johtajia, jotka innoittavat heitä ja herättävät heissä toivon sellaisen toteutumisen, johon he eivät ole aiemmin uskaltaneet pyrkiä. Jumalan antamat toivon näyt on jaettava. Toivo roihuaa liekkeihin, kun johtajat alkavat toimia.

Todistus rohkaisuna

Nehemia kutsui juutalaiset toimintaan ja esitti sitten rohkaisuksi oman henkilökohtaisen todistuksensa:

Kerroin heille myös, kuinka Jumalani hyvä käsi oli ollut minun päälläni ja mitä kuningas oli minulle sanonut. Silloin miehet sanoivat: ”Nouskaamme ja alkakaamme rakentaa.” Ja he saivat rohkeuden käydä käsiksi tähän hyvään työhön. (18)

Suurinta mahdollista rohkaisua toisille uskoville on kertoa Jumalan teoista omassa elämässään. Olen yrittänyt erinäisissä yhteyksissä korostaa, että uskovina meidän ei pidä ujustella omaa uskoon tulo todistustamme. Uskoon tulo ei ole meidän oma saavutuksemme vaan kokonaan Jumalan suurta tekoa. Siksi siitä kertominen ei ole ylpeilyä vaan kunnia antamista Jumalalle. Se on Jeesuksen ”kehumista”. Jotkut meistä eivät ehkä halua puhua siitä siksi, että heidän kohdallaan uskoon tuleminen on ollut niin hidas ja hiljainen prosessi, ettei siihen sisälly mitään erityisiä väkeviä kokemuksia tai hetkellistä murrosta. Mutta eihän pelastuksessa ole kysymys siitä, mitä mahtavaa me olemme kokeneet vaan siitä valtavasta, mitä Jeesus koki ristin tuskissa ja ylösnousemuksensa voitossa. Sain siksi kaikki syntini anteeksi ja saan nyt olla Jumalan lapsi. Todistus on todistusta Jeesuksesta ja Hänen teoistaan eikä meidän uskonkokemustamme, vaikei niitäkään tarvitse hävetä tai salata.

Nehemia todistus ei kuitenkaan rajoittunut hänen pelastukseensa, vaan siihen Jumalan johdatukseen, jonka hän oli saanut kokea, kun Jumala muutti suurkuninkaan sydämen myötämieliseksi Nehemian rukouksessa Jumalalta saadulle suunnitelmalle. Rohkaistaksemme toisiamme evankeliumin työhön meidän kannattaa jakaa kaikki toisillemme sekä pienet että suuret Jumalan teot, joita olemme saaneet kokea.

Kieltäytyminen väärästä yhteistyöstä

Mutta kun hooronilainen Sanballat ja ammonilainen virkamies Tobia sekä arabialainen Gesem saivat kuulla tästä, he pilkkasivat meitä ja sanoivat meille halveksien: "Mitä te oikein teette? Kapinoitteko te kuningasta vastaan?" Minä vastasin heille: "Taivaan Jumala antaa meille menestystä, ja me, hänen palvelijansa, ryhdymme rakentamaan. Teillä sen sijaan ei ole mitään osuutta eikä oikeutta Jerusalemiin, eikä teistä jää tänne muistoa." (19-20)

Heti ensimmäisillä metreillä ennen kuin rakennustyö oli edes ehtinyt alkaa, nousi jo psykologinen vastustus. Ilmeisellä tavalla siihen sisältyi alussa myös ajatusta, että vastustajat eivät olisi halunneet vain estää muurin rakentamista, vaan myös olisivat halunneet jollain tavalla tulla siihen mukaan saavuttaakseen mahdollisuuden edelleen hallita juutalaisia. Mutta Nehemia torjui jyrkästi vääristä motiiveista nousseet yhteistyötarjoukset.

Evankeliumin työssäkin meidän on sanouduttava selkeästi irti sellaisesta yhteistyöstä, jossa puhtaaseen Jumalan sanaan pyritään sotkemaan poliittisia haluja päästä vaikuttamaan kristillisen kirkon elämään. Esimerkiksi Kiinassa se on merkinnyt kotikirkoille vaikeaa tietä, mutta pitäytyminen puhtaaseen sanaan ja pyrkiminen säilyttämään seurakunnan puhtaus on merkinnyt myös suurta herätystä maassa.

Kompromissihalun taustalla on usein sinänsä myönteinen halu olla hyvissä väleissä toisten ihmisten kanssa ja halu välttää tahallista ihmisten loukkaamista. Siksi uskovala on maailman keskellä eläessään kiusaus jättää kertomatta sellaisia totuuksia, jotka tekevät kuulijoille kipeää. On kiusaus keskittyä vain myönteisten puolien korostamiseen. Niin pian kuin todistuksestamme tai julistuksestamme katoaa lain kirvelevä totuus, armon evankeliumille Kristuksen täydellisestä vanhurskauttavasta pelastuksesta ei riitä enää tarvetta. Kompromissia saatetaan markkinoida rakkauden nimellä tai sillä, ettei saa tuomita toisia, mutta Jumalan totuus tuomitsee meidät ja murtaa ylpeytemme. Vain sitä kautta päästään sisälle Jumalan valtakuntaan. Raja maailman ja Jumalan valtakunnan välillä on pidettävänä selkeänä. Vain siten voimme pysyä totuudessa. Mutta aina kun niin teemme, meidän on tehtävä se niin, että annamme Jumalan sanan murtaa myös oman ylpeytemme ja voimme siksi lähestyä ihmisiä nöyrästi alhaalta käsin. Siten kuulijoillemme voi avautua myös ovi armon valtakuntaan.

Esimerkki johtajasta taistelun kynnyksellä – eversti Iwai

"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille." (Joh. 14:27)

Edettyämme Hengyangiin asti muodostimme Zhuzhouhun esikunnan ja tehtäväksemme annettiin huolehtia pääosasta rautatiestä Changsha - Zhuzhou - Hengyang ja sillä tapahtuvasta liikenteestä. Mutta elokuun 26. päivänä 1944 voimakas vihollisen joukko-osasto ryhtyi hyökkäykseen tällä rataosuudella Zhaolingin ja Zhutingin tienoilla. Heidän tavoitteenaan ei ollut ainoastaan katkaista rautatie ja maantieliikennettä vaan vahvistamalla joukkojaan saavuttaa vankka asema katkaistakseen meidän joukkojemme valtimo. Lähetimme hyvissä ajoin pyynnön saada divisioonan avuksemme, mutta omat joukkomme olivat kiinni muissa sotatoimissa emmekä saaneet apua pian.

Elokuun 4. päivänä saimme määräyksen, että meidän rykmenttimme pitäisi hyökätä vastassa oleviin vihollisen asemiin saatuamme tueksemme kaksi jalkaväkipataljoonaa. Vihollinen tuli ajaa pois ja saada rautatieliikenne jälleen toimimaan. Samana päivänä lähdin mukana pataljoonan omia sotilaitani ja saavuimme seuraavana eli 5. päivänä Zhaolingiin. Aivan silmiemme edessä ympäröiville vuorille vihollisjoukot olivat rakentamassa asemiaan.

Normaalisti rautatiejoukkoja harjoitettiin puolustussotaa varten, joten en ollut varautunut siihen, että joutuisimme hyökkäämään tuhotaksemme vihollisjoukkojen asemat. Olin siksi täysin hämmentynyt, otin esiin kirjan, joka käsitteli asemien valtaustaktiikkaa ja aloin hädissäni tutkia sitä.

Syyskuun 9. päivänä jalkaväkipataljoonat vihdoin saapuivat, mutta tulomatalla olivat joutuneet käyttämään loppuun ampumatarvikkeensa. Tarvittiin siksi useita päiviä täydennysten saantiin ja tiedusteluun. Vasta syyskuun 14. päivänä valmistelut saatiin valmiiksi ja tehtiin päätös hyökätä seuraavan 15. päivän yönä koko voimalla. Minä itse laadin hyökkäyssuunnitelman pääpiirteet ja joukkojen sijoittelun.

Yöllä lueskelin öljylampun valossa Raamattua ja mieleeni nousi, että huomisiltana edessä olisi elämäni ensimmäinen hyökkäys. Olisi luullut, että se olisi kiihottanut mieltäni ja nostattanut sotaisaa intoa, mutta mieleni oli aivan normaalin tavallinen. Ihmettelin sitä ja koin koko olemuksellani sitä onnea, että saa olla Jumalan varjeluksella.

Hyökkäystä edeltävänä iltana luin hiljaa Jumala sanaa.

Mutta seuraavana aamuna tuli tiedustelijoilta raportti, että vihollisjoukot olivat kadonneet. Se hän tuntui aivan hullulta, mutta hämmästykseni en kiikarin linsejä pyyhkimälläkään nähnyt eilisiltaan asti olleista suurista vihollisjoukoista jälkeäkään. Yllätykseni oli kuin 2. Kunin-gastenkirjan 7. luvun pitaalisten huomattessaan vihollisleirin tyhjänä.

Iltapäivällä ymmärsimme vihdoin syyn. Vihollisen puolelle syväälle tunkeutunut omat joukkomme olivat palaamassa tietämättä mitään tilanteesta, niin että vihollisjoukot joutuivat kuin saksien väliin.

Mutta todellinen syy oli se, että rakastava Jumala halusi antaa minulle hyvän kokemuksen ja lujittaa uskoani. Jos minä olisin johtanut yhteentörmäystä se olisi varmaan mennyt myttyyn ja olisin joutunut tappamaan ihmisiä. Siksi Jumala suuressa armoissaan antoi minun vain hetken maistaa hyökkäyksen tunnetta.

"Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään." (Hepr. 12:10)

Entä sinä?

Sinua, joka tunnet Jeesuksen omana Vapahtajanasi, Herra kutsuu työhön rakentamaan totuuden ja rakkauden evankeliumin muuria lähimpiesi elämään, kouluusi, työyhteisöosi ja maahamme. Tilanne saattaa näyttää masentavalta, vihollisjoukot meitä vastassa, mutta muista, että se Herra, joka kykeni pelastamaan sinut, kykenee siihen myös muiden kohdalla. Rohkaistu siis jatkamaan evankeliumin työtä ja rohkaise muitakin tekemään sitä yhdessä kanssasi Jumalan seurakunnan rakentamiseksi.

Ellet vielä tunne Vapahtajaa, Hän kutsuu sinua sanansa kautta tänään. Hän haluaa sinut omakseen. Hän haluaa sinut myös maailman suurimpaan tehtävään, rakentamaan Jumalan seurakuntaa. Hän antaa tulevaisuuden ja toivon, kun taivutat sydämesi Hänen edessään tunnustamaan syntisi ja avaat sydämesi Hänen Golgatalla suorittamansa sovitustyön armolle.